

Vínko Bitenc:

Citronček

Pravljica o metuljčku

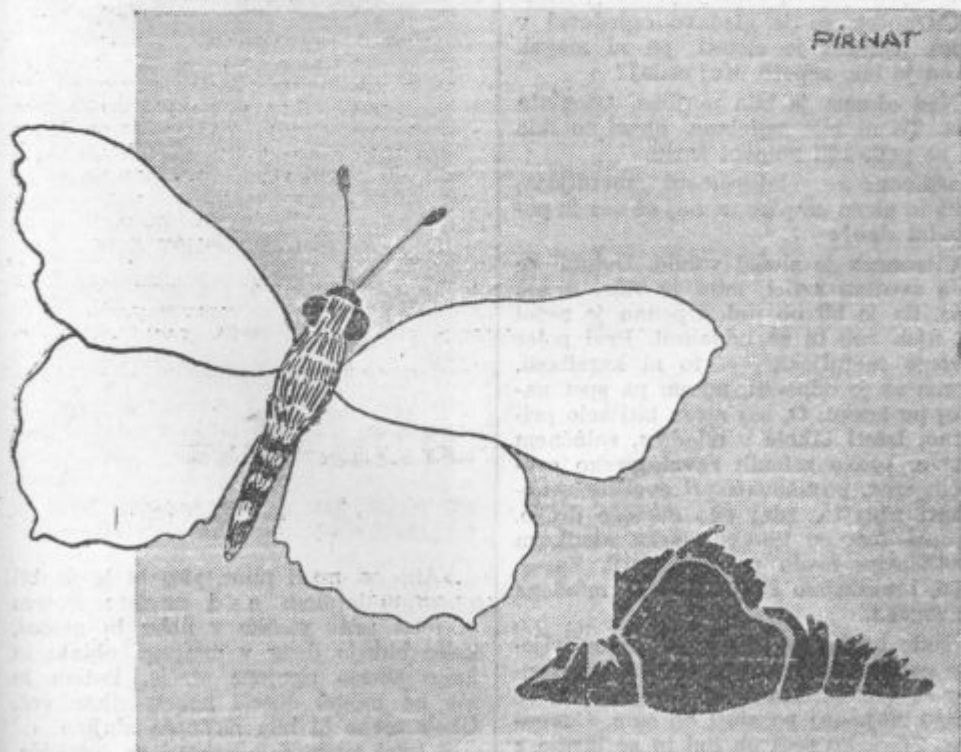
1. Citronček zleze iz bube.

Na podstrešno okno so posijali žarki pomladnega solnca. Nagajivo so plesali po steklih in trkali nanja.

»Ej, vi metuljčki, zaspančki, zdramite se, pomlad je tu!«

močneje so posijali na bubo in jo ogrevali s svojo toploto.

Živahneje se je pričela gibati buba sem in tja. Na njenem gornjem koncu je nastala majhna zarezka, ki se je večala bolj in bolj. Skozi nastalo odprtino se je po-

In topli žarki so nežno božali bube, ki so visele tu in tam ob lesenem podboju okna. Bube, ozke, mehke posteljice, v katerih prezimuje mladi zarod metuljev, so ostale nepremične. Samo ena, v desnem kotu okna se je nalahno zgani-la. To so takoj opazili solnčni žarki. Še

kazal črnikast rilček, takoj nato dve tan-ki tipalnici. Počasi je lezel metuljček iz bube. Solnčni žarki so neprestano rajali okrog njega, vzpodbujali, priganjali, se smejali in se čudili.

In ko je slednjič mali metuljček za-pustil bubo, radovedno smotreč s svo-

Jimí očesci okolico, so ga pozdravili:

»Dober dan, Citronček!«

Veselo so zarajali solnčni žarki svoj ringa-raja. Citrončku se je to silno imenitno zdelo. In kako mu se ne bi! Šele nekaj minut je na svetu, pa mu že prirejajo zabavo s plesom.

»Lep mora biti svet!« je vzkliknil vznícen.

V gladkem steklu okna je zagledal svojo podobo. Mislil si je seveda, da je tam njegov bratec, ki je bržkone tudi pravkar prilezel iz bube. Zlezal je tja, dotaknil se stekla na oknu. Toda brataca ni bilo nikjer! Čudno!

Solnčni žarki so ga vabili:

»Zleti, Citronček, zleti, saj imaš krila! Le poglej se v zrcalu, kako lep si!«

Citronček se je sprehajal po oknu. Spet se je zagledal v bleščočem steklu. Ah, to mora biti zrcalo! Njegova podoba je tam notri. To je on? Solnčni žarki imajo prav: res je lep Citronček! Zlatorumena svilena krila, drobno, vitko telesce, črna očera in na glavi dvojje dolgih vlaknastih tipalnic.

Citronček se je gizdavo ogledoval v oknu. Skušal je zleteti, pa ni mogel. Okno je bilo zaprto. Kaj sedaj?

Nad oknom je bila majhna, trioglasta lina. Ta ni bila zadelana. Skozi to lino so se prikradli solnčni žarki.

»Citronček, zlatorumeni metuljček, zleti tu skozi na plan, zunaj se smeje pomladni dan!«

Citronček je slušal vabilo. Dvignil se je s svojimi krilci, letel je više, vedno više. Že je bil ob lini. Upehan je sedel na njen rob in se oddahnil. Prvi polet malega metuljčka — to ni karsibodi. Treba se je odpočiti, potem pa spet naprej po zraku. O, saj mora biti zelo prijetno, leteti takole v mladem, solnčnem dnevu, preko zelenih ravní, preko cvetočih trat, povasovati pri cvetlicah, obiskati zdaj to, zdaj ono cvetoče drevo. In pri tem se lahko nasrka sladkega cvetličnega medu po mili volji. Zares, lepo, brezskrbno življenje čaka mladega Citrončka.

Toda bogve, če bo Citrončkovo življenje ostalo nedotaknjeno od bridkih prevar in grenkih razočaranj?! Tega ne ve nihče, najmanj pa sluti on sam, Citronček. Zdaj, ko sedi ob lini in se igrajo z njim razposajeni solnčni žarki, si pač ne dela skrbi za prihodnost. Kar zadovoljen je tako, ničesar si več ne želi.

Toda, kaj je to? Kot bi trenil so solnčni žarki izginili. Tisto žarečo kroglo sredi neba je zakrila velikanska temna lisa. Citrončka je od strahu kar sprele-

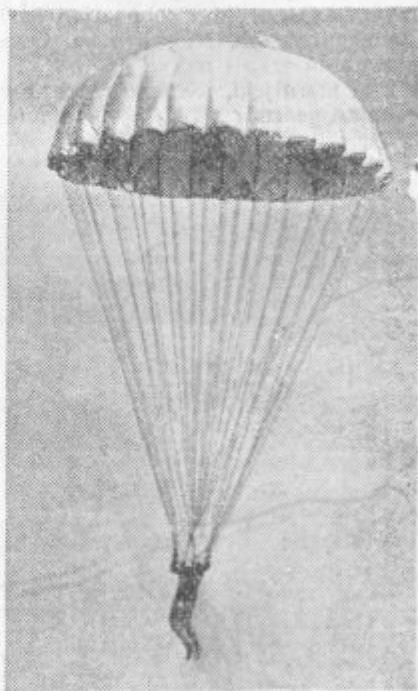
telo ob tej nenavadni izpremembí. Razprostrl je svoja krilca in odletel na rožnobeli cvet breskve, ki je rasla v vrtnu za mejo.

(Dalje prihodnjič)

Padalo

Neki pilot je namenjen na letališče. V skrbeh gleda nebo, na katerem so se nakupičili črni oblaki v mogočno steno! Bliža se silna nevihta. Kmalu šine prvi blisk, ki mu sledi mogočen prvi tresk.

Ta pilot je vodnik poštnega letala. Velike vreče, polne pisem in dnevnikov, ki morajo biti hitro razposlani, vozi od mesta do mesta. Ob vsakem vremenu mora na pot. V poletni pripeki. V najhujših viharjih pomladi in jeseni. V najhujšem snežnem metežu pozimi.

»Ah,« si misli pilot, »ko bi le že bil s svojim letalom nad nevihto. Potem bi letel prav visoko v nebu in gledal, kako butajo drug v drugega oblaki in kako sikajo ognjene strele. Potem bi me ne mogel doseči noben vihar več. Okoli mene bi bila najlepša sinjina.

S temi mislimi je prispel na letališče. Tam je že stalo njegovo letalo pripravljeno za polet. Mehanik mu je še naglo pomagal naložiti velike vreče. »Ali je vse v redu?«, ga je vprašal pilot. »Jeli motor očiščen in pregledan in padalo v redu?« — »Da,« odgovori mehanik in pokaže veliko, nenavadno culo z mnogi-

mi vrvmi, ki je ležala kraj vodnikovega sedeža. »Ovij si vezi rajše okoli telesa?« pravi mehanik pilotu. »Ob tem vremenu ne moreš vedeti, kdaj in kako ga utegneš potrebovati. Precej verjetno, da ti tega pozneje čas ne bo dal.« Pilot je zmajal z glavo: »Ah, meni se že ne bo nič pripetilo,« vendar si je vezi poslušno privezal okoli pasu.

Propelerji so se zavrteli. Nekaj korakov daleč se je letalo vozilo še po tleh. Zatem se je dvignilo in zletelo v črno nebo. Kmalu so ga pogohtnili oblaki. Vse više se je dvigalo. Okrog in okrog je vladala temna noč. Le zdaj pa zdaj so šinili bliski in razsvetlili globoko spodaj hiše in drevesa, ki so bili videti kakor igrače.

Pilot že misli, da je najhujšo nevihto prestal. Toda iznenada — nehja motor brniti! Noben pritisk ga ne more spraviti več v tek. Zaman se trudi pilot, da bi v stroju našel napako. Letalo že pada — —. Zmirom hitreje drvi kakor strelica v globino. Že spet je sredi hroudournih oblakov. Tedaj se prikaže spet zemlja z mesti, gozdovi in travniki. Pilot bliskovito pomisli: »Če padem s svojim strojem na tla, si polomim vse kosti in poginem. Torej se morem rešiti le s padalom.« — Kako vesel je bil zdaj, da je imel zvestega sopotnika. Bil je že skrajni čas. Pilot se je krepko zavihtel na rob padajočega letala in skočil v globino. Takoj je čutil, da se je padalo nad njim razprostrlo, kakor razprostre mogočen ptič svoje peroti. Lahno je padal proti zemlji, nošen od vetra, ki je padalo držal napeto kakor jadro. Zdavnaj je že letalo treščilo na tla in se razbilo na tisoč kosov. Tako bi se bilo zgodilo tudi s pilotom. Globlje in globlje pada, krmari naravnost proti majhnemu gozdiču in nazadnje obvisi na veliki veji. Pilot naglo prereže z žepnim nožem vezi, da bi ga sunek vetra spet znova ne odnesel v zrak. Potem spleza previdno z drevesa. Padalo visi zdaj raztrgano med vejevjem. Letalec hiti k bližnji hiši. Strme poslušajo prebivalci o čudežni rešitvi pilota in otroci stečejo k drevesu, da si vrlo padalo prav natanko ogledajo od blizu.

Danilo Gorinšek:

Sreča

Če gre burja prek polja,
čez dole in gore,
toplo v izbi je doma,
kaj nam burja more?

Če bi žalost k nam prišla,
dnevi neveseli,
svitlo nam je v dnu srca,
kam bi žalost deli?

Gustav Strniša:

Norec Brenk

Brenku je padla na glavo težka opeka, ko se je zavedel, je bil zmešan in popolnoma brez pameti.

Sam si je zidal hišo, zabil v zemljo štiri kole, položil čez nje prečne trame, zabil na nje letve in pričel polagati na letve opeko.

Pa je prišel mimo sosed in se čudil: »Brenk! Bog ti pomagaj! Kaj vendar počenjaš?«

»Hišo zidam!« se odreže Brenk in dela dalje.

»Za božjo voljo! Vsak prične hišo zidati pri temelju, ti pa pri strehl. Bodi pameten bratec, poderi jo in prični pri tleh!«

»Prav zato, ker sem pameten, jo tako zidam, kajti vihar mi temelja ne bo odnesel, streho pa kmalu, zato jo je treba preizkusiti, da bo dovolj močna!«

Sosed zmaje z glavo in gre domov.

Brenk pokrije streho. Kesen ponoči je narejena. Zadovoljen se ovije v svoj preuknjani plašč, se vleže na tla, si dene pod glavo odpadke od late in zaspi.

Ponoči se vlije ploha in vihar prične razsajati, da joj! Streha ostane vendar trdna in močna, niti opeka se ne premakne. Brenk pa spi kakor ubit, niti treh potepuhov ne sliši, ki so pritekli pod njegovo streho vedrit. Ko se je zvedrilo, so se posvetovali:

»Dobro mu moramo povrniti s slabim! Vedrili smo tu, a za zahvalo mu spodkopljimo trame, da se mu podere streha nad glavo!«

Najmlajši zagleda žago in sekiro ter predlaga:

»Čemu toliko dela, podžagajmo mu trame in pojdemo!«

Postopači res podžagajo vse štiri trame in se upro vanje, da bi se streha sesula.

Tedaj se norec prebudi, skoči kvišku, pograbi lato, ki jo ima pod glavo in jamo udrihati po capinih, da pokažejo pete.

»Skoraj bi me stalo življenje! Kaj naj zdaj počnem s temi podžaganimi trami?« zajadi Brenk in sklene skopati štirioglati jarek, ga betonirati in napraviti temelj.

Komaj odkoplje pol metra zemlje, zadene na nekaj trdega, pripogne se in dvigne konec cekinov.

»Pa so mi vendarle naredili uslugo!« se razveseli. Drugi dan noče več zidati hiše, temveč si kupi lepo novo stavbo, ki jo je zidal nekde pred letom, ko se je vrnil iz Amerike in kmalu umrl.

»Zdaj se bom oženil!« sklene norec in premišljuje, kako naj zasnubi. Pa mu svetuje neki star berač, ki ga postreže z jedačo in pijačo, naj kar gre po hišah in vpraša vsako dekle, če ga hoče za moža.

Brenk ga sluša in že je na poti od hiše do hiše. Dekleta se mu smejejo in beže pred njim, saj vedo, da je prifrknjen.

Ko pride k Cincovi špeli, ki ima bogatega ženina in jo vpraša, če ga hoče za

moža, ga ženin zgrabi, premikasti in postavi pred hišo.

»Tu sem slabo opravil!« si de norec in se drgne po hrbtu, kjer ga vse peče.

Potem priroma k zadnji hiši, kjer živi uboga vdova s hčerko Angelo. Bajta je zadolžena in izseliti se morata iz nje.

»Oženil bi se, če me hočeš?« vpraša norec Angelo in jo žalostno pogleda, ona pa svojo mater.

Vdova mu reče:

»Moja hči bi te vzela, če ji prepustiš premoženje, kajti gospodariti ne znaš in križ je s teboj.«

»Menda je res tako,« se je nasmehnil Brenk, vzel z rame nahrbtnik ter stresel pred nju vrečico cekinov:

»Tu je moje premoženje, manjka samo toliko, kolikor sem dal za hišo.«

In naredili so svatbo in vse je bilo veselo. Angeli je bil ženin kar všeč, le to jo je bolelo, ker je bil zmešan.

Drugi dan je sklenila vdova postaviti za hišo velik skedenj. Radovednost je nesla blizu Brenka gledat, ko so delavci vlekli kvišku velik tram. Tram je zropotal na tla, norec se ni pravočasno ognil in zadel ga je na glavo, da se je onesvestil.

Ko se je Brenk zavedel, so vsi zastrmeli, kajti spet se mu je vrnila pamet. Nevesta ga je srečna objela in odslej sta zadovoljno živeła še mnogo let.

Manica:

Ciganska

Trije cigani so se utaborili v skalni duplini, kjer so si iz resja in mahu napravili mehko ležišče. Preživljali so se največ s tem, da so hodili k bližnjemu

bogatemu kmetu krast kokoši, jim zavijali vratove ter jih potem v votlini pekli in jedli.

Pa se nekoč ti »poštenjakoviči« domeni, da pojdejo krast vsak na svojo stran. Kdor največ nakrade in prinese, temu bodo slava, da je junak!

Starejši cigan gre na desno, srednji krone na levo. Sreča jima je mila, kajti prvi ukrade dragoceno, s srebrom okovano palico, drugi pa nekje izmakne po-

polnoma novo moško obleko in še čevlje povrhu.

Ko se vrneta s plenom v votlino, vidi ta, da se najmlajši cigan še vedno motovili doma. Zato ga pošteno ozmerjata in mu zagrozita, da ga pri prvi priliki od-slovita.

Okarani cigan pa pravi:

»Po krivici vpijeta name! Jaz sem svoj načrt že napravil, a moram počakati, da tam kamor sem namenjen, trdno zaspe. Bodita prepričana, da bom ukradel vsaj toliko, kakor vidva oba!«

Po teh besedah vsi trije pohrustajo mastno pečeno kokoš, nakar se starejša dva trudna zavalita v mah.

Najmlajši pa, ko se prepriča, da pajdaša trdno spita, vrže s sebe svoje umazane in raztrgane cape, obleče ukradeno novo obleko in zamenja svoje pošvedrane čevlje z novimi. Nato stisne v roko še s srebrom okovano palico in tiho brez najmanjšega šuma zapusti votlino.

Opravljen kakor gospod, jo mahne h kmetu, kateremu so že dolgo vsi trije kradli kokoši in pravi:

»Očka, po naključju sem iztaknil one pridaniče, ki vam kradejo kokoši. Dajte mi cekin, pa vam pokažem pot v njihov brlog!«

«Dobri gospod,« zakliče kmet radostno, »rad vam dam dva cekina, samo brž mi pokažite lopove!«

»Dobro, pravi cigan. »Pojdiva!«

Gredoč pokliče kmet še dva orožnika in potem jo uberejo vsi štirje proti ciganski votlini. Ko se kmet prepriča, da je »gospod« govoril resnico, odpre mošnjo in mu odšteje dva cekina. Cigan se lepo zahvali ter izgine v temno noč.

S pajdašema v votlini sta imela orožnika lahek posel. Še spečima sta nataknila lisice in tako preprečila vsak upor. Naslednje jutro sta pa oddala cigana sodišču, kjer jima najbrž niso postregli s pečeni kokoškami.

JUTROVČKI PIŠEJO

NAŠA MUCA

Naša mala črna muca
je bele jajčke v kurniku izvalila
in lepe petelinčke je dobila.
Joj, kako je to lepo,
ko ni denarja za meso!
Otroci smó pa godrnjali
in mucó naravnost v Ljubljano poslali.
Nate, striček, sem jo naslovila,
da bo v Tivoliju miši polovila.
Če pa miši tam ne bo,
ji kupi meso!
Vali Perđih, uč. II. razr. na Zidanem
mostu.

Dragi stric Matic! Kako zelo sem se
razveselila, ko sem zagledala pred seboj
lepo mladinsko knjigo — Tvoje darilo!
Prav iskreno se Ti zahvaljujem zanjo!
Tu pa Ti pošiljam pesmico za novi na-
tečaj in Te prosim, da jo objaviš.
Pod ljubljanskim gradom
vile rajajo kolo,
a stric Matic pleše
in poje »častni« solo.
V pohvalo podarijč
vile mu marelo,
to bilo za strička je zelo veselo.
Nato še kraljica vil prihiti,
pozorno njen govor poslušajo vsi:
»Dobro došel, dragi stric Matic!
Za vselej te rešimo tvojih vic!
Ozdravljen naj tvoj revmatizem bo,
da lahko Evropo prehodiš vso!
Tako govorila je vil kraljica,
in stricu Maticu žarilo lica!

Draga Lindič, uč. IV.b razr. v Sevnici
ob Savi.

Nemogoča zgodbica. Nekdaj je živel
berač, ki je hotel vsem ljudem ustreči.
Prišel je do velike kmetije in poprosil
miloščine. Gospodar ga pa je nahrulil:
»Zakaj ne pozdraviš, preden prosiš!«
Berač je šel dalje in ko je prišel do
druge hiše, je videl, da v hlevu gori.
Hitro je stopil v kuhinjo in rekel kmeti-
ci: »Dober dan, gospa! V vašem hlevu
pa gori!« Kmetiča je togotno vzrojila:
»Zakaj takoj ne poveš, da gori, zakaj
poprej zapravljaš čas s pozdravljan-
jem!« Berač je tel ves žalosten pre-
mišljevali, kako naj govori, da bo lju-
dem všeč. Tedaj pa pride k njemu škrat
iz gozda in mu podari škatlico drobnih
kroglic. »Te kroglice pojej,« je sveto-
val škrat, »po njih boš znal tako govo-
riti, da bo vsem ljudem všeč!« Berač
se je škratu toplo zahvalil in pojedel

kroglice. In glej čudo! Odslej je berač
tako govoril, da je bilo vsem ljudem
všeč, in je dobil toliko denarja, da si je
kmalu lahko postavil lepo hišico, v ka-
teri je srečno živel do konca svojih dni.

Danček Kramar, dijak II. razr. gimn.
v Celju.

Dragi stric Matic! Sem še majhna,
vendar pa znam lagati, saj sem imela
v laganju v izkazu odlično. Lepo Te po-
zdravlja

Oton Perđih, uč. I. razr. v Zidanem
mostu.

Dragi stric Matic! Ne šteje me, prosim,
med nehvaležnice, ker se Ti za knjižno
nagrado nisem takoj zahvalila. Zato se
Ti pa danes najprisrčneje zahvaljujem.
Nisem Ti prej pisala, ker varčujem pri
znamkah. Zdaj Ti pa povem nemogočo
zgodbico.

Imeli smo mladega petelinčka, ki je
rad jedel in pil in je postal od dne do
dne bolj krepak in ponosen. Na kresni
večer, ko se živali lahko pogovarjajo
z ljudmi, mi je petelinček rekel: »Dra-
ga Cveta, tako rad bi bil velik in mo-
čan in tako strašno rad bi imel velike
peruti, da bi lahko visoko letal po ne-
bu, kakor moj tovariš škrjanček. Ti bi
mi lahko pripomogla k temu, če bi me
namestu z zrjem krmila z bencinom
in nafto!« Vbogala sem ga in mu od ti-
stega dne dajala namestu koruze nafte
in bencina. In glej čudo! Petelinove pe-
ruti so postajale od dne do dne večje
in močnejše, in nekega dne sem se used-
la nanj in petelinček me je odnesel vi-
soko v zrak. Kako krasna je bila vožnja
med oblaki, Ti niti popisati ne morem.
Najboljše bi bilo, če bi si tudi Ti in vsi
Jutrovčki kupili petelinčke in jih krmili
z bencinom in nafto, potem bi se lahko
kdaj srečali visoko gori v zraku pod
sinjim nebom.

Cveta Vojvoda, uč. V. razr. v Bohinjski
Bistrici.

Ljubi stric Matic! Imam mucó, ki se
najrajši igra s podganami, je z miškami
iz ene skleda ter hodi z njimi skupaj
lovit lisice. Lisicje kožuščke mi pa pot-
lej zmerom prinese domov. Povej, ali
naj Ti katerega pošljem? Imam jih doma
na kupe...

Elzika Senekovič, uč. III. razr. na
Pragerskem.

Nemogoča zgodbica. Daleč dol v Afriki je živelo Čiöingajsko pleme Cinkergov. V tej vroči deželi so zorele snežene kepe trikrat na leto. Činkergi so izdelovali iz njih vroč sladoleđ. Le škoda, da si ni moj praded, ki je bil tam dol, zapomnil recepta! Ko bi ga moja rodbina še imela, bi lahko vsi kavarnarji zaslužili veliko denarja, posebno pa oni na vrhu nebotičnika. In še nekaj vem o Činkergih. Imeli so nekoč imeñitnega poglavarja. Ta se je posebno odlikoval po svoji požrešnosti. Na neki požrešnostni tekmi je požrl na ražnu pečenega — bacila! Dragi stric Matic, ali bi mu Ti tedaj verjel, da je bil še zmerom lačen?

Žega Bogdan, uč. IV. razr. v Škofji Loki

Pravljica o trti. Na lepem polju je zrasla trta. Trta je bila od nekega bogatega kmeta. Zgodaj pomladi jo je začel obdelovati. Čez dolgo časa je prišel gledat trto. Trta pa ni hotela rasti navzgor, temveč je rasla v zemljo. Ko so ljudje čuli, da raste trta v zemljo, so jo hodili gledat. Rekli so mu, da mu bodo dali zlatega denarja, ako se dokoplje do konca korenine. Kmet je izkopal veliko duplo. Na dnu dupla je bila velika jama. V jami so stanovali satani in hudobni ljudje. Skril se je za veliki sod. Ponoči so vsi hudički zaspali, stric je pa dobro vedel, da so zaspali. Šel je in pobral ves denar in vse potice. Potem je šel domov in povedal ženi, kako je bilo v duplu. Zlatega denarja pa mu ni nihče dal.

Katica Brce, uč. III. razr. na Ponikvi p. Jesenice Dol.

Dragi stric Matic! Z novim natečajem si mi daj priliko, da našim Jutrovčkom oznanim vest, da se je v naših planinah zopet pojavil — Zlatorog. Postal sem lovec in ga zasledujem. Ko ga dobim na muho, ga bom brez usmiljenja ustrelil. Z zlatim rogom bom odprl goro. Bogatin in njegovi zakladi bodo moja last. Zlati časi bodo nastopili, ki bodo pregnali neusmiljeno krizo z Bohinja. Zato vsi na plan, na lov na Zlatoroga, sedaj je čas, da se odpre gora Bogatin. Dela in jela bo dosti, ker bogastvo bomo po bratovsko delili! Ko se to zgodi, bodi dragi stric pripravljen, ker pošlem zlato nosilnico po Tebe, da se boš z nami radoval. — Te pozdravlja

**Franc Vojvoda, uč. 4. razr.
v Boh. Bistrici.**

Dragi stric Matic! Ko sem se nahajala prvič na svetu, so živeli blizu naše vasi na Ognjeni gori Cmokavzarji. Tako so se imenovali po cmokovcu, drevesu, ki je raslo na vrhu puste in gole skale. Na koncu vej so se pozibavali lepi rumeni cmoki. V širokem jarku pod drevesom se je razlivala razbeljena pristna svinjska mast. Kadar so se potili prašiči, ki so prhutali visoko pod nebom, je padala njih mast kot dež v jarek. Zato tudi ni bilo treba soliti niti masti, niti cmokov. Pa so ti bili Cmokavzarji lenuhi, kajti so le goitali in polegavali. Treba jim je bilo le zacmokati, že se je streslo drevo, cmok je zletel v razbeljeno mast. Prijetno je zacvrčalo — in cmok je bil v Cmokavzarjevih ustih. Samo pogoltniti ga je moral sam. Zaradi teh dobrot je prišlo v vas polno nevoščljivcev. Neke noči so tujci splezali po mavrici pod nebo, polovili prašiče v železne svinjake, plavajoče v zraku. S tankimi verižicami iz solnčnega zlata in rosnih biserov so jih prikovali k potujočim oblakom. Veter je odjadral z njimi po širnem svetu. Zato jih tudi našla nisem več, ko sem prišla drugič na svet. Če pa vendar veš zanje Ti, stric Matic, dobiš iz naprstnika pit v zahvalo.

Logar Ruža, uč. niž. nar. šole v Hrastniku.

Nemogoča zgodbica. Takrat, ko se mi je rodil oče, mi je najprvo skuhal fižola in šla sem ga jest pod drevo. Ko ga tako jem, vidim v zraku aeroplan in jaz ga gledam debelo kakor vlek na nova hlevska vrata, in jem dalje, ko nesem za uho namesto v usta in mi pade en fižol na tla in se kar sam zarije v zemljo in čez nekaj časa ozeleni in zrasedo nebes. Takrat mi je oče rekel, naj mu grem iskat krstnega botra sv. Petra. Jaz mislim, kako bi prišla v nebesa, kar mi pride na misel fižol, ki je rastel ob drevesu. Hitro zlezem po fižolu do nebeških vrat in zagledam sv. Petra, ki je ravno jedel koruzni močnik in začnem ga prositi, naj mi ga da malo za pokusiti, pa mi ga ni dal, tako je bil skop. Prosila sem ga, naj bi šel mojemu očetu za krstnega botra, pa je rekel, da bo že prišel. Jaz pa, pametna glava, hitro splezam po fižolu nazaj. Ko pridem do pol poti, mi kar naenkrat zmanjka opore, ker je fižol v spodnjem koncu začel gniti. Pa sem kar skočila na zemljo in odhitela domov, kjer sem našla očeta, ki je še zmerom v zibki čakal name. Drugi dan je prišel sv. Peter in smo imeli krst. Tako so krstili mojega očeta in sv. Peter mu je bil boter.

Ivica Skala, Zgornja Hudinja 1 pri Celju.

Slavo štine:

Kresnice

Ko kresovi zagore,
rajajo kresnice —
drobne, žive iskrice,
zvezdic so sestrice.

Zvezdice pa se iskre,
migotajo jim z nebes
in se z njimi vesele —
še prehitro mine ples ...

Pride solnce čez gore
devat spat sestrice;
hitro nam sedaj zaspe,
zvezde in kresnice ...

Križanka »Čutara«

Vodoravno: 2. vrvarski izdelek; 4. kuž Jugoslovanstva; 6. kurivo; 7. sosed; 8. koža.

Navpično: 1. ptica; 2. stikališče več robov; 3. branitelj domovine; 4. riba; 5. ostanke zгореlega premoga.

Rešitev križanke »Voziček«

Vodoravno: 2. kr.; 3. ali?; 4. voziček; 8. pogin; 9. rok.

Navpično: 1. prizor; 2. klop; 3. av!; 5. lgo; 6. čik; 7. en.

Dušan Vargazon:

Ribiška kitica

Ribič je našel na listku napisano:
Plavač jeklen iz reke gleda nem, a ven, ki ga povabi vnema.

Ribiči so iznajdljivi ljudje. Pa je napravil iz tega ribiško kitico.

Kako se glasi?

Uganka

Iz hiše ne hodijo:
dneve v goste vodijo.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 12 zlogov: a-an-be-ced-če-gned-ja-ki-nik-par-ta-ti 5 besed pomena: 1. drevo, 2. staroslovansko pleme, 3. umetnik, 4. knjiga prve učnosti, 5. skupina ljudi.

Začetne črke od zgoraj navzdol dajo sportnika, končne od zgoraj navzdol pa njega tekmovanje.

Spretnim risarjem

Kako narišem mucko

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Vitko Stefan, učenec IV. razr. v Senovem pri Rajhenburgu, Stare Lado, učenec III. razr. v Ljubljani, Ravnikar Ruža, uč. I. a razr. mest. žen. real. gimn. v Ljubljani, Miha Ocvirk, dijak gimn. v Mariboru, Jožek Triplat, učenec V. razr. v Celju.

Vano. Pespice ne moremo objaviti, ker se ne nanaša na razpisani natečaj.

Kdo bi rad imel ves letnik 1933**„MLADEGA JUTRA“**

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI.

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov: